

тетива на лѣкъ почивахъ на дѣно—то на вольх—тѣ у одного челоуѣка, воля силна, самостоятелна, коя—то отъ еднѣ странѣ ся осланяше на студенѣ, като търговѣхъ, смѣткѣ, а отъ другѣ странѣ на пламенно чувство като вулканска лава. Ясень умѣя да сложи въ себе чувство—то и разума, па да гы събере на еднѣ точкѣ; а тая точка бѣ цѣль—та, що бѣ поставилъ въ живота си; а пакъ цѣль—та му бѣ отечество—то. Кой знае, колко ли е прѣмышлявалъ той отъ дѣтинство, прѣзъ кой ли дѣлагъ и труденъ пѣтъ е прѣминѣлъ неговый духъ, додѣ—то е могълъ да рѣче въ себе си: Така искамы и така трѣбва да бѣде!..... додѣ да отфѣрли отъ себе всичкы сѣмнѣнія и погледи, страхове и прѣдразсѣдъцы, кога ся опрости съ тѣхъ, като отъ нѣ—каквы помодны, нѣ тѣсны дрехы, постанѣ голъ и силенъ, като гладиаторъ, па додѣто като него е можалъ да рѣче на отечество—то си: *Moriturus te salutat, patria!*.....

Ясень, той самъ, забѣлѣжаше случаи—ты. Той единъ правеше онуй, што трѣбваше да бѣде. Какво бѣ това прѣдчувствуваніе, кое—то потрѣсе духове—ты у народа, та му рѣче да лучка: Нѣщо ще бѣде?

Има въ природѣ—тѣ, нѣщо кое—то живо участвува въ народны—ты работы. Съ разумъ не можемъ да постигнемъ. Та разумъ—тѣ е слабъ и недоволенъ! Изнамѣрихмы всякаквы имена и при тѣхъ остахмы. Найдохмы рѣчи: магнетизмъ, електризмъ, галванизмъ, сомнамбулизмъ, па тукъ си и остахмы! Види ся, чи знаемъ само слѣдствія—та, а причины—ты не знаемъ. Выеніе—то на кучета—та нощѣ, летѣніе—то на мясоѣдны—ты птици, що ѣдѣтъ лежъ, знакове—ти по въздуха, знакове—ти на земѣ—тѣ, всичко туй ни наричамы прѣдвѣстницы и жалимъ хора—та, кои—то и въ това вѣрвать. А кой знае, може бы духъ—тѣ природный да е вѣзанъ съ людскый духъ! Кой знае, може тыя знакове да сѣ гласъ, кой—то ни выка: Хора! пазѣте! нѣщо ще бѣде!....